

Spørsmål til Samfunnssikkerhetsministeren:

Spørsmål:

Brann og redningstjenesten er stadig oftere første nødetat på et ulykkested. Hvordan vil statsråden vurdere de prinsipielle, økonomiske og kompetansemessige utfordringene knyttet til dette i den varslede gjennomgangen av beredskapskapasiteten i kommunene i Granavollerklæringen?

Bakgrunn:

I Granavoll-erklæringen ble regjeringspartiene enige om å gjennomgå beredskapskapasiteten i kommunene, inkludert rollefordeling mellom brannvesen, politi og helsevesen.

Tall fra DSBs BRIS-statistikk de siste årene viser at brann og redningstjenestens portefølje er i endring. Den kommunale brann og redningstjenesten får stadig flere helseoppdrag og dette er et av de områdene som generer flest utrykninger. Dette gjelder særlig utenfor de større byene hvor ambulansetjenesten får stadig lengre responstid. Dette stiller andre krav til kompetanse enn det den tradisjonelle deltids- og heltidsopplæringen for brann og redningspersonell gir i dag. Deltidspersonell jobber i små stillinger (typisk 2,5%) hvor alle øvelser og opplæring av kjernekompetanse på brann og redning skal gjennomføres.

Det er derfor viktig at samfunnssikkerhetsministeren, med politiske ansvaret for brann- og redningstjenesten, sørger for at grenseoppgangen for hvor langt helseforetakenes prehospitale ansvar med ambulansetjenesten strekker seg og hvor kommunenes ansvar starter i den akuttmedisinske kjeden. Det rapporteres fra mange av landets brann- og redningstjenester om at det er en ansvars- og finansieringsforskyving fra helseforetakene til kommunesektoren på dette området.